

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- Uwzględnienie skargi złożonej w pierwszej instancji, a konkretnie, roszczenia pomocniczego o stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji;
- Pomocniczo, przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania i, w razie potrzeby, nakazanie przeprowadzenia odrzuconego środka dowodowego;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego, a wspierającej ją Comunidad Autónoma de la Rioja kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Błąd co do prawa w stwierdzeniu Sądu Pierwszej Instancji, iż w niniejszym przypadku nie zachodzą wyjątkowe okoliczności oparte na uzasadnionych oczekiwaniach co do zgodności z prawem spornego przepisu podatkowego, które uniemożliwiają zarządzenie odzyskania pomocy zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾ w związku z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań. Wypaczenie wypowiedzi w trakcie debaty przed sądem i naruszenie zasady kontradiktoryjności. Naruszenie orzecznictwa dotyczącego uzasadnienia.

Ani formalna różnica pomiędzy spornym przepisem podatkowym a przepisem będącym przedmiotem decyzji 93/337⁽²⁾, ani też okoliczność, że Komisja mogła oprzeć kryterium selektywności na innym elemencie niż element, który wyraźnie znajduje się w decyzji 93/337, ani też oświadczenie o niezgodności, które znajduje się w decyzji 93/337, nie stanowią wystarczających powodów, dla których Sąd Pierwszej Instancji nie dokonał oceny istnienia wyjątkowych okoliczności, które same w sobie lub w związku z innymi okolicznościami, które zachodzą w niniejszej sprawie, uniemożliwiały Komisji zarządzenie odzyskania pomocy, o którym mowa w zaskarżonej decyzji.

Poprzez stwierdzenie, że sporne przepisy w sprawach połączonych od T-30/01 do T-32/01 i od T-86/02 do T-88/02 nie są analogiczne do spornego przepisu podatkowego z uwagi na technikę podatkową oraz zakres bonifikaty, Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się wypaczenia wypowiedzi w trakcie debaty pomiędzy stronami sporu, naruszył zasadę kontradiktoryjności, a ponadto dopuścił się oczywistego naruszenia odnośnego orzecznictwa dotyczącego uzasadnienia.

Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że stanowisko Komisji w odniesieniu do zwolnienia podatkowego lub kredytu podatkowego w roku 1993 r. — które, jak to wynika z akt postępowania nie zostały ocenione przez Sąd z naruszeniem przepisów proceduralnych — nie stanowi wyjątkowej okoliczności, która mogłaby uzasadnić pewien stopień uzasadnionych oczekiwań co do zgodności z prawem spornego przepisu podatkowego, który uniemożliwiłby odzyskanie spornej pomocy na podstawie art. 14 ust. rozporządzenia nr 659/1999, jako sprzecznego z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań.

- 2) Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez uchybienie zasadom proceduralnym dotyczącym przeprowa-

dzania dowodów i odmowę przeprowadzenia dowodu wnioskowanego przez wnoszącą odwołanie dotyczącego ujawnienia określonych dokumentów Komisji, który w świetle argumentów, jakimi posłużył się Sad Pierwszej Instancji w celu oddalenia skargi wnoszącej odwołanie, okazuje się istotny dla obrony jej interesów. Naruszenie prawa do sprawiedliwego procesu, zasady równego prawa do obrony i prawa do obrony.

Sąd Pierwszej Instancji poprzez brak przeprowadzenia wnioskowanego dowodu naruszył przysługujące wnoszącej odwołanie fundamentalne prawo do sprawiedliwego procesu, ponieważ odmówił przeprowadzenia dowodu, który ma istotne znaczenie dla wnoszącej odwołania, naruszając w ten sposób jej prawo do obrony z tego względu, że jej roszczenie zostało oddalone jako nieudowodnione, a wnosząca odwołanie chciała je udowodnić za pomocą nieprzeprowadzonego dowodu: a mianowicie, że jeżeli nie już samo wyraźne stanowisko Komisji w odniesieniu do skargi z 1994 r. przeciwko przepisom podatkowym z 1993 r. (włączywszy w to kredyt podatkowy), które są zasadniczo identyczne jak sporne przepisy, polegające na oddaleniu tej skargi, to przynajmniej zachowanie Komisji miałyby stanowić wyjątkowe okoliczności, z którego to względu takie zachowanie spowodowało powstanie uzasadnionych oczekiwań co do zgodności z prawem przepisów podatkowych z 1993 r., co doprowadziło do przyjęcia spornego przepisu podatkowego w 1996 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 WE traktatu WE.

⁽²⁾ Decyzja Komisji 93/337/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie systemu pomocy podatkowej na rzecz inwestycji w Kraju Basków (Dz. L 134, s. 25).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 25 listopada 2009 r. — Charles Defossez przeciwko Christianowi Wiartowi, Office national de l'emploi, CGEA w Lille

(Sprawa C-477/09)

(2010/C 37/19)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Charles Defossez

Strona pozwana: Christian Wiart, działający w charakterze syndyka spółki Sotimon SARL, Office national de l'emploi (fonds de fermeture d'entreprises) [belgijski fundusz urzędu pracy ds. likwidacji przedsiębiorstw], CGEA w Lille

Pytania prejudycjalne

Czy art. 8a dyrektywy Rady nr 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2002/74/WE z dnia 23 września 2002 r.⁽²⁾, który w ust. 1 stanowi, że jeżeli przedsiębiorstwo prowadzące działalność na terytorium co najmniej dwóch państw członkowskich jest niewypłacalne, instytucją odpowiedzialną za spełnianie roszczeń pracowników w odniesieniu do kwot pozostających do spłaty jest instytucja w tym państwie członkowskim, na terytorium którego oni pracują lub stale pracują i którego ust. 2 przewiduje, że zakres praw pracowniczych określany jest przez prawo regulujące działalność właściwej instytucji udzielającej gwarancji — należy interpretować jako wskazujący odpowiedzialną w tym zakresie instytucję wykluczając każdą inną lub — czy, mając na uwadze cel dyrektywy, którym jest umocnienie praw pracowników korzystających z przysługującej im swobody przepływu i art. 9 tej dyrektywy, zgodnie z którym rzeczona dyrektywa nie narusza prawa państw członkowskich do stosowania lub wprowadzenia przepisów ustawowych, wykonawczych bądź administracyjnych korzystniejszych dla pracowników — należy interpretować w ten sposób, że nie pozbawia on pracownika prawa do skorzystania zamiast z gwarancji tej instytucji z korzystniejszej gwarancji instytucji, w której pracodawca jest ubezpieczony i dla której płaci składki zgodnie z prawem krajowym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 270, s. 10.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Tarragona (Hiszpania) w dniu 30 listopada 2009 r. — postępowanie karne przeciwko Magatte Gueye

(Sprawa C-483/09)

(2010/C 37/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Tarragona

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Oskarżony: Magatte Gueye

Pozostałe strony: Ministerio Fiscal i Eva Clides

Pytania prejudycjalne

1) Czy prawo ofiary do bycia zrozumianą, o którym mowa jest w motywie 8 decyzji ramowej⁽¹⁾, należy interpretować jako

spoczywający na władzach państwowych odpowiedzialnych za ściganie i karanie czynów powodujących pokrzywdzenie pozytywny obowiązek umożliwienia ofierze, by wyraziła ona swą ocenę, wynik swoich przemyśleń i swoje zdanie na temat bezpośrednich skutków, jakie w jej życiu może spowodować nałożenie kar lub środków karnych na sprawcę, z którym łączą ją stosunki rodzinne lub silne więzy uczuciowe?

2) Czy art. 2 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że spoczywający na państwach obowiązek uznania praw i uzasadnionych interesów ofiar wymaga, by zdanie ofiar było brane pod uwagę, gdy konsekwencje karne postępowania mogą w sposób zasadniczy i bezpośredni zagrozić korzystaniu przez nie z prawa do swobodnego rozwoju osobistego oraz do życia prywatnego i rodzinnego?

3) Czy art. 2 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że władze państwowe nie mogą nie uwzględnić wolnej woli ofiary, gdy sprzeciwia się ona nałożeniu lub utrzymaniu zakazu zbliżania się, kiedy sprawca przemocy jest członkiem jej rodziny, a nie można stwierdzić istnienia obiektywnego ryzyka ponownego popełnienia przestępstwa, ofiara reprezentuje poziom świadomości osobistej, społecznej, kulturalnej i emocjonalnej wykluczający potencjalne podporządkowanie sprawcy, czy też przeciwnie, należy utrzymać stosowanie tego zakazu w każdym przypadku jako środka właściwego ze względu na szczególny charakter tych przestępstw?

4) Czy art. 8 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW, stanowiący, że każde państwo zapewnia odpowiedni poziom ochrony ofiarom należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on powszechne i przymusowe nakładanie zakazu zbliżania lub komunikowania się, jako środków karnych, we wszystkich przypadkach, w których dana osoba jest ofiarą przestępstwa popełnionego w rodzinie, ze względu na szczególny charakter tych przestępstw, czy też przeciwnie, art. 8 wymaga indywidualnego wyważenia takiej decyzji, pozwalającego ustalić dla każdego przypadku oddzielnie odpowiedni poziom ochrony z uwzględnieniem wchodzących w grę interesów?

5) Czy art. 10 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że pozwala on na ogólne wykluczenie mediacji w postępowaniach karnych dotyczących przestępstw popełnionych w rodzinie, ze względu na szczególny charakter tych przestępstw, czy też przeciwnie, należy zezwolić na mediację również w tego rodzaju postępowaniach, wając wchodzące w grę interesy dla każdego przypadku oddzielnie?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2001/220/WSiSW z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym (Dz.U. L 82, s. 1)